

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

XII.

Kakor človek, ki je bil dolgo časa v duhomornih skrbah in v smrtnem strahu pa se naenkrat vidi rešenega in izven vsake nevarnosti, tako se je oddahnil tisto noč v svojem ljubeškem dvorcu nadknez Gotšalk, ko mu je zapovednik telesne straže oznanil, da je svečenik Slavomir že dobro shranjen v severnem stolpu nadknežjega gradu.

Uprav dva dni poprej, preden je bil Slavomir prijet, se je vrnil nadknez s svojega potovanja po deželi v svojo stolico. Vrnil se je zadovoljen: po vseh mestih in selih je videl krepko poganjati seme zveličalne vere Kristove; povsod so ga prijazno, da, v nekaterih krajih navdušeno pozdravljali in vzprejemali njegovi bodriški podaniki. Domov prišedši je pa izvedel novice,

ki so mu napolnile srce s še večjim veseljem in zadovoljstvom.

Knezovič Budivoj se je med tem časom, ko je bil Gotšalk zdoma, vrnil iz Lunenburga, kamor je bil spremil svojega brata Henrika. Domov prišedši je pripovedoval kneginji ves radosten, kako ljubeznivo sta bila vzprejeta on in brat v glavnem mestu Glinjanov, v saksonskem vojvodskem dvorcu in v samostanu svetega Mihaela.

Vojvoda Ordulf, ki se je takrat nalašč mudil v dednem gradu svoje družine, v Lunenburgu, ju je vzprejel s svojo soprogo vojvodinjo Ulfhildo preprijazno. Njima in njunemu spremstvu na čast je napravil sijajno pojedino, pri kateri je v vznesenih besedah napil nadknezu Gotšalku, ki ga kot ljubeznivega osebnega prijatelja in proslulega junaka ni mogel prehvaliti njegov pokojni oče, slavni vojvoda Bernhard II., katerega vsled njegovih izredno lepih lastnosti čisla ves sever, in katerega takisto globoko ceni in